

67/88

LETO 15

ŠT. 1

OLARCEH

IZPOD CRNE PRSTI

GLASILO DOMINSKEGA ODREDA
FRANCE BEVK

RODARDO

OB DNEVU REPUBLIKE

se spominjamo vseh ljudi, ki so sodelovali v NOB

29. NOVEMBER - ROJSTNI DAN NOVE JUGOSLAVIJE

6. april 1941 - dan, ki ga v zgodovini jugoslovanskih narodov ne bomo nikdar pozabili. To je bil dan, ko so na naše glavno mesto padle prve bombe iz letal hitlerjevcev. Prav ta zahrbtni napad je podžgal naše ljudi. Po vsej Jugoslaviji so se pojavili transparenti z napisi: "Bolje rat, nego pakt!" Toda besede, vzkliki in protesti niso pomagali. Treba je bilo pokazati z dejanjem, da si naši narodi, čeprav so majhni in slabotni, znajo priboriti svobodo sami, kajti nobeno, še tako moderno orožje ali tiranizem, ne moreta uničiti in zatreti želje tisočerih: želje po svobodi, pravici in enakosti. In ljudstvo je stopilo v boj. Pod vodstvom KP in tovariša Tita si je skozi neštete borbe utirale pot k zmagi.

Že od vsega začetka so bili naši ljudje uverjeni v zmago. Zato so že med NOB pripravilinačrt, kakšna naj bo nova Jugoslavija. Le - tega so sestavili na II. zasedanju AVNOJ-a, ki je bilo, v najhnejem bosanskohercegovačnem mestecu - v Jajcu, 29. novembra 1943.

Na zasedanju so se zbrali predstavniki narodnoosvobodilnih enot iz vse Jugoslavije. Soglasno so sprejeli sklep, da novi Jugoslaviji ne bo več vladal kralj, ki je tako sramotno prepustil domovino sovražniku, temveč človek, ki jo prvi stopil v boj proti zavajalcem - tovariš Tito. Njemu so podelili častni naziv "maršal Jugoslavije." Sklenili so tudi, da morajo biti narodi v novi Jugoslaviji enakopravni, toda med seboj trdno povezani. Tako naj bi bila nova Jugoslavija zveza - federacija.

Sklepi, ki so jih 29. novembra 1943 sprejeli naši narodi so bili po končani vojni uresničeni. Naša domovina, SFRJ se jih drži še danes, po 24 letih.

Še vedno se bori za svobodo, enakost in bratstvo med narodi. Narodom, ki jih še vedno tlači tujčova peta, pomaga v boju za svobodo.

Zvojevavalcem pa hoče s svojo preteklostjo pokazati, da vojna samo ovira napredek in znanost, kajti tadva seveda doseči in razvijati le v miru, v vsestranskem sodelovanju med narodi, ne glede na raso, veroizpoved in politično prepričanje.

Lidija Bizjak, VII. a. r.

PESEM DOMOVINI

Zapojte pesem domovini,
zapojte, pejo o svobodi!
Zapojte, gozdovi terni,
potoki v strugah šumeči,
cicibani lili,
pionirke in pionirji neugnani,
borci in borke,
starci in starke,
zapoj pšenica, ki v polju zoriš...
Zapojte pesem praznično vsi,
domovini, ki praznik slavi!

Marta Dakskobler, VIII. r.

KRAGUJEVAČ - MIMO GROBE

v 2. svet. vojni

Mimo Beograda in Arandjelovca polje čisto v Kragujevac.
Najgrozotnejši dan za njegovo preživljenje je bil 21.
oktober leta 1941. Tega dne so okupatorji postreljali
vse noške in mesta in okolice. Ob cesti je polno
spomenikov. Najlepši med njimi je spomenik, v bliži-
ni katerega je grobnica padlin Stalera in profesorju.

Leto 1941
3

Tam je veliko sponinskih kamnov z različnimi napismi.
Med njimi je tudi kamen z napisom: Ovdje su sahranjeni
učerici i profesori pučani 21. oktobra 1941. godine.
Studentje so bili napi fantje in 21. oktobra je bil na
cesti velik hrup. Profesor jih je posvaril, naj ne
hodijo k oknu, da bi jih Nemci ne opazili. Takoj, ko
je profesor odšel, da bi pogledal, kaj se je zgodilo,
so vsi študentje skočili k oknu in Nemci so jih zagre-
dali in jih kot druge postrelili.
Po vojni vsako leto proslavljajo 21. oktober.

Sonja Bergino, V. b raz.

DOGODEK IZ NOE

Nekega večera je prišel ošeta obiskat star prijatelj. Vedel sem, da je bil v partizanih, zato sem ga prosil naj mi pove kakšen dogodek iz vojne. Začel je pripovedovati:

" Nekoga podobnega dne nas je poslal komandir na patroljo. Tili smo trije. Nenadoma mi je nimo glave zažvižgal strel iz puške. Tedaj se je odprl pravi pekol. Jaka se je ranjen odvelkel v goščavo. Mane in Jožeta pa so ujeli, ker nara je znanjkalo strelivo. Odpeljali so naju pred visoko sčalo. Hoteli so opraviti na kratko. Ko so se vojaki postavili v vrsto se je oglasil Jakov puškonitraljez. Nenci so poglobli po tleh in začeli divje streljati. Midva pa sva izkoristila zmedo, pograbili puški dveh ubitih Nemcev in izginila v gosto grničevje. Hotela sv iti na pomoč ranjenemu Jaki. Ko sva prišla v bližino bojišča sva opazila kako so Nenci vlekli artvega Jaka v dolino. Tako je ranjeni partizan s svojim življenjem rešil svoja tovariša.

Ob tem stavku je umolknil. Ob grenkem spominu mu je po licu zdrnila solza.

Viško Kos, VI. razred

ČEPRAV SE TRUDIMO ZA MIR IN ENAKOPRAVNOST NARODOV, SO
NA SVETU SE LJUDJE, KI TEGA NE PRIZNAVAJO.

RASNA DISKRIMINACIJA

Čeprav živimo že v 20. stoletju, stoletju, ki leži na pragu atomske dobe, pa se v eni najbolj razvitih držav na svetu še vedno dogajajo velike krivice ne-
bela rasah. Črni prebivalci ZDA so pri tem še naj-
več prizadeti. Suženjstvo je bilo sicer že davno od-
pravljeno, če se lahko tako izrazim, vendar pa ameriš-
ki črnci še vedno nisojo z belci istih pravic. Za
državljenke pravice se dvajset milijonov črncev še
vedno bori.

Iori se z velikimi demonstracijami in pokoli, ki jih ameriška policija z orožjem krvavo duši. Eden največjih boreciv za enakopravnost črncev z belci je Martin Luther King, ki je bil z borbo za mir nagrajen z Nobelovo nagrado. Zlasti v Alabami in Texasu, kjer je bil ubit prejšnji predsednik ZDA - Kennedy, ki jim je nameraval dati več svobodašin, črnce še najbolj preganjajo. Poleg vlade pa celo zatira črnce v boju za državljanske pravice tudi teroristična organizacija

Ku - Klu - - Klan. Ta organizacija je nastala po ameriški državljanski vojni (1861-1865), v kateri so zmagale države severa. Torej, suženjstvo je bilo odpravljeno. Države Jugo so bile proti Lincolnu, ki je bil za odpravo suženjstva. Zaradi teh nespretnosti pri suženjstvu črncev in severni državi je nastala vojna, iz katere so, kakor vemo, sile severnih držav izšle kot zmagovalke,

Ku - Klu - - Klan je nastal v mestu Pulaski v severni državi Tennessee. Tam se je zbrala skupina vojakov prenehanja južne vojake in ustanovila organizacijo z imenom Kuklos - krožek. Ta organizacija je bila osnovana predvsem z namenom, da se ohrani medsebojno tovarništvo, skovano med vojno. Takrat je imela organizacija popolnoma nedolžne cilje. Toda bodočnost jo je bistveno spreminila. Člani te organizacije so začeli raznišljati kako je bilo pred vojno lepo, ko je bil bolec nad črncem neonejen gospodar. To raznišljanje o spremenjenih razmerah za njih v negativnem smislu, se je sprevrгло v jezo nad temi razmerami in izgubljenim gospodarstvom. Organizacija je je ddela s skrivnostnimi belimi maskami in se razširila po vsej ZDA. Pobiljal je vse črnce, ki jim niso bili všeč, pozneje še belce, ki so se zavzemali za črnce, žide, katolike in vse, ki so se jim zdeli "sumljivi" za ljube, ki črncem dajajo pomoč.

Organizacija je je še bolj razširila, ko je prišel na oblast Hitler. Zdaj obsega okoli 10 tisoč članov, ki še vedno strahujejo vse, ki po njihovem mislijo in delajo prav, kar se tiče črncev.

Johnson je sicer zavaroval protestne pohode črncev, na tihem pa dopušča KU - KLUY - KLANU ovcobodo pobijanja in ropanja.

Slivo Torkarj. VII. b r.

NEKOČ JHESEM NI DELILA S TAKO ZLIČO KANOR DANES.

ZDI SE MI, DA SEM IZGUBIL DOM

Bilo je konec šolskega leta. Zame se je takrat začelo novo življenje. Takoj po dveh dneh sem odpotovala k babici na Kras, tja kjer živijo ljudje, ki sem jih in jih bom vedno občudovala, ljudje, ki se ne bojijo, če jim bo nebo poslalo točo ali sušo, ki jim bo uničila še tisti boren pridelek, ki ga iztisnejo iz nerodovito zotalje.

V zgodnjem nedeljskem jutru sem šla z mano in dvema njenima sestrama po prašni cesti proti Tolaju. Odšle smo na dedekov grob. Moj dedek, oče enajstih otrok, je umrl še zelo mlad. Uničila ga je bolezen - takrat še neozdravljiva. Njegova smrt je zakopala številno družino v poščno neplodno zemljo v veliko nevedčino. Otroci so si morali sami služiti, ker doma ni bilo kruha za vsa lačna usta, čeprav se je mati povsod trudila. Moj oče je vsak dan v Trst, prodajal mleko. Moja mati je že s sedmimi leti postala sosedova pag-tirica.

Pogledala sem mano in tati. Molčale so. V njihovih očeh sem opazila čuden blek. V njej sem razbrala njihovo misli. To pot so v svoji mladosti prehodile vsak dan. Hitišče pa v Tolaj v Šolo. Pravzaprav na

Loren reči vsak dan, ker so stale v šolnico samo takrat, ko ji je gospodar dovolil. Vsej tre je pogled begal po okolici. Najbrž se je že velika spranila od takrat.

Ta atar bor, razpokan, bi ni najbrž veliko lahko povedal o raji tati. Ver, da je na tej poti doživela vse najlepše ure svoje mladosti. Tu je morala pozabiti na vse dolo, ki jo je čakalo doma.

Zagledala so se sivo rano jako hišo. Od njih so se razlikovali bogohni in boštenski zidovi. Tam je torej ona preživela svoje prve šolske ure! Nenadoma je teta Julja obstala. Bila je najstarejša med sestrami in je med njimi ona največ pr trpela. Pokazala je na velika, težka in boštenska vrata in spregovorila: "Tam se je zgodilo, kar ne bom nikoli pozabil. Kakor po navadi smo tudi tisti dan brezskrbno pritekli iz razreda. Tam pa me je čakal brat Zoran. Začudila sem se, ko sem ga zagledala. Niti opazila nisem, da v roki drži pisano culo." Sedaj gren, koraniti! Moškar vam več jastu kruha, saj sem vendar dopolnil že šestnajsto leto in si ga moram sam prislužiti. Vendar ni je zelo hudo in zdi se mi, da sem izgibil dan, sedaj si ga obram boiskoti najvega sam!" Moškar ne je nekaj časa gladi, potem pa je ponovil: "Gren, in ne vol kdaj se bom vrnil!" "Kikdar ga nisem videla jak ti, takrat pa je po njegovem lisu zdrsela debela, grenka solza. Čunkoma se je obrnil in stekel po belih cestih. Nisem mogla zbrati toliko moči, da bi ga poklicala, da bi mu rekla še eno besedo. Samo prepadena sem zrla za njim, dokler ni oči niso zalile solze in zmaglile njega, ki je še vedno tekal."

Rozka Pajntar, VII. b r.

Kmalu je zdrsnilo v globino, naslednji dan pa se jo pokazalo na nasprotni strani neba, kakor plavalec, ki plava pod vodo.

Tok Bače je bil počasen, utrujen. Na zemlji in na nebu so se že prižigale posamezne luči. "Nebo je bilo čisto, brez oblčka, kakor vodna gladina. Na drevesih sem opazila še zadnje odpadajoče liste. Ozrla sem se zopet v nebo in zdelo se mi je, kakor da bi luna in zvezde hodile za manoj.

Obstala sem in obstale so tudi zvezde in luna. Tako sem prišla počasi do doma.

Nekje so se oglasili ptiči. Pripravljali so se na počitek, saj bo jutranji jesonaki dan zanje in za človeka ka poln novih presenečenj.

Bojana Rajntar, V.I. a raz.

JESEN

Listje se osipav z dreves.

Rahel veter piha skozi gole veje.

Ko hodiš mimo, slišiš

pogovor dreves:

"Prišla je jesen."

Šepet traja do večera.

Ko pa se na nebu prižgejo prve zvezde,
šepet utihne.

Sliši se le rahel šum vetra,

ki piha v daljave in govori:

"Prišla je jesen."

Anica Valentinčič, V.a raz.

IZ NAŠEGA ŽIVLJENJA

NESREČA

Ko smo v sredo, 18. t. meseca prišli v razred, nam je učenc Goran Štendler povedal strašno novico. Med potjo v šolo se je naš sošolec Bruno Mencinger ponesrečil.

Šel je na kup hlodov ter tekal sem in tja in 11 hlodov se je z njim vred 4 m višoko zvalilo v potok Bača. Ljudje so nesrečo takoj opazili in Eruna rešili iz vode in izpod hlodov. Eruna so odnesli v tovarno Bača, kjer so ga obvezali in od tam odpeljali v bolnico. S tovarišico smo se dogovorili, da bomo Erunu pisali vsak teden, da mu bodo dnevi v bolnici krajši.

Lidija Korovnik, II. raz.

V GLEDALIŠČU

Pred nekaj dnevi so na Jesenicah učenci osnovne šole "Tone Čufar" zaigrali igro "Emil in detektivi". Tudi mi smo si predstavo ogledali.

Emil je odpotoval v Ljubljano k svoji stari mami in ji nesel denar. Na vlaku ga je nekdo okradel. Emil ga je začel zasledovati. Medtem ko je tat bežal, se je Emil povezal s skupino dečkov. Lopove so zasledovali in, ko je hotel konjati denar, so mu dečki to preprečili. Denar so takoj spoznali, saj je bil z buciko pripet na Emilov suknjič.

Najbolje je igral Emil. Bil ni je zelo všeč.

Rada bi spregovorila še nekaj besed o jeseniški publiki, čeprav jih ni vredna. Obnašali so se zelo, zelo grdo. Nihče besed, s katerimi bi to povedala.

Predstave je bilo konec in zapustili smo gledališče.

Ta predstava mi ni bila posebno všeč, saj od nje nisem veliko odnesli. V slabo voljo pa nas je spravilo tudi nesramno obnašanje jeseniških učencev.

Tatjana Frelih, VIII. r.

NAŠ BLOK

Naš blok stoji na knevi vasi. Zgradila ga je tovarna
Brač. V bloku stenuje več družin z mnogimi otroki.
Poleti imamo precej sonca. Pozimi nekaj časa ne sije,
zato je še bolj mraz. Kadar je sneg se sonkajo, da je
kar veselje. Kadar pa pride pomlad, veselo skačemo in
se igramo na soncu.

Adrijana Černe, III. r. z.

MOJA PRVA POT V PLANINE

Bilo mi je komaj šest let, ko mi je oče obljubil, da
boj šel z njim na Črno prst. To je bilo zamej največje
veselje. Tisti večer dolgo nisem mogel zaspati. Ob
treh zjutraj smo vstali in se napetili v zvezdasto noč.
Ko je sonce vzhajalo, smo dospeli na vrh. Od začudenja
sem obstal in se zazrl v planinske krašče. Prvič tam
je bil lep razgled daleč naokoli. Videti sem jezera,
nad njim se je dvigal nogočni Triglav. Med skulami
sem nabral planinske rože in jih zataknil za klobuk.
Incl sem občutek, da sem zrasel v koronjaka.
Popoldne, ko smo se vrnili domov, sem bil zelo utrujen,
a želel sem si še mnogo takih izletov.

Marko Kogoj, III. raz.

NA TRIGLAVU

Bilo je čisto vroče. Z očeta sva pripravljala nahrbt-
nikea. Na vse je bilo treba misliti. Najprej sva zložili
la obleko, nato pa še hrano. Ko sem dal v nahrbtnik še
zadnjo konzervo, sem se ustrašil, da peti s tolikšnim
nahrbtnikom ne bom zmogel. Oče me je spornil, naj po-
hitim. Vlak je že sopihal na postajo. Hitro sem zavezal
še levi čevlji in stekel na postajo, kjer se me še čak
kali oče in prijatelj, ki sta tudi šla z nama. Z vlla-
kom smo se peljali do Jesenic, naprej pa s avtobusom do
mojstarno.

Potem smo pešačili proti Aljažvevi domu. Pot se je precej vlekla. Šele čez dva uriga smo pršli do doma. V ozadju se je dvigala nogočna severna stena Triglav. Pot smo nadaljevali čez pol ure. Nekaj časa je bilo složna, toda kmalu se je začel pravi vzpon na Triglav. Po dveh urah hoje smo prišli pod steno. Naprej ne bi bilo šlo brez klinov, ti pa so bili že zabiti v steno. Vsak klin sem prej preizkušal, preden sem nanj stopil. Po treh urah vspenjanja smo prispeli do Staničeve kočice, od koder se je že videl vrh Triglava. Drugo jutro smo se začeli vzpenjati proti Kredarici, koči, ki leži tik pod vrhom Triglava. Tam smo se okropčili, potem pa nadaljevali pot na vrh, ki je bila tudi najbolj strma in nevarna. Vsi napori so bili poplačani, ko smo prišli na vrh. Razgled se je širil od morja, tja do Avstrije in od Italije do Hrvaške.

Čez eno uro smo se začeli spuščati proti Planiki, od tam na Dolič in naprej proti Triglavskim jezerom. Pot je bila neporna, toda bili smo bogato poplačani. Lepote narave so nas spremljale vse pot. Najlepše pa je bilo pri Ledvičnem jezeru. Voda je bila kristalno čista., vanjej si se lahko videl kot v zrcalu. Težko smo se ločili od gorskih lepot, toda pred nami je bilo še precej poti. Pri koči ob Triglavskih jezerih smo preспали. Drugo jutro pa smo se preko Korne in Lohinja vrnili domov.

Doma smo bili utrujeni, zato nismo veliko govorili. Tako veliko več pa smo si imeli povedati drugi dan. Pot se ni je počno vtisnila v spomin.

Drago Kos, VIII. r.

Ptički žgolijo,
srna prikskče,
lovec ustrali,
zajec se zgrudi.

V gozdu zelenem vse je tako.

Rožce cvetijo,
doklica pride
in jih potrga.
Rožce zamro.

Marinka Kusterle, V. a raz.

MOJ PRVI LÓV NA LISICO

V naši vasi je lisica pogosto odnašala kokoši. Ta roparica se je mnogokrat pojavila in vsakokrat uspela odnesti plen.

Vse gospe dinje so tarbale, nožje so delali načrte, kako bodo ulovili tatice, a vse zaman. Lisica je bila zvita in vsak dan je bilo lonj k kokoši.

Le pri nas smo imeli še največ arčče. Imamo lovškega psa, ki vedno laja, če čuti nevarnost in lisica se ni upala v bližino hleva.

Nekoč se je ojunčila in ukradla k kokoši tudi pri nas. Potem je prišla še večkrat!

Nekega dne, bilo je ravno popoldne, sem videl, ko je tata vzel puško in šel za hlev čakati lisico. Ker je bilo takrat še toplo, se je usedel v mehko travo pod jablino, puško pa je previdno naslonil ob košato drevo. Ker pa je bil tata od težkega dela utrujen, je kmalu zadremal.

Takrat se čisto pil vsekaj, jaz! Tihobsem vzel očetovo
lovsko puško in čisto čakal. Kmalu sem začel slišati v
grajvju šum. Stisnilo me je pri srcu in že se je
prikazala lisica. Plazila se je naravnost proti meni.
Jaz pa sem pomeril in orožje je zagretilo.
Ko se je t ta prebudil in se udobro zavedel, kaj se
dogaja, sem že držal v roki prva njina pravo lisico.
Dobil sem svrnila in pohvalo. Tega dne ne bom pozabil.
To je bil moj prvi lovski plen.
Ko bom dorasel, bom lovec tudi jaz.

Vasja Mencinger, V. a raz.

POTOK

Potok beži po kamončkih,
beži, beži, beži...

Poten v globčki lužici

leži, leži, leži...

Zdaj se na leper zapdi,

zdaj spet se dela, ko da spi.

Zglada reko: en, dva, tri

in že se utopi.

Zdenko Mozek, III. raz.

BREZJE IN AVIOSTRADA

Tam na polju ven, samotna

ribe breze šelasti

pa daleje nekje strahotno

avtostrada prihrumi.

Lepa si, tako ji reče,

a, ker rasteš tu kjer zdaj

bo noje pot v daljavo tekla,

moraš, lepotica v kraj!

A zakaj ne bi zavila
virozrene čez polje?
Malce se boš uklonila,
pa bo mesta za obe.
Oh, če jaz bi poslušala
na pohodu do morja
vsakega; bi breza zala,
če nikamor ne prišla.

Že ob prvi živi rasti
obtičala bi pogled,
tisoč vas še čaka pasti,
ako hočem jaz naprej.

Darinka Florjančič, V. a r.

DELOVNI PROGRAM OSMEGA RAZREDA

Končni izlet osmega razreda - večdnevno potovanje po Jugoslaviji ali kaj podobnega terja od nas mnogo denarja. Zato smo pripravljene prijeti za vsako delo, ki bi nam prineslo zaslužek. Nameravamo seveda pozgodovati, pripraviti igre ali kaj podobnega, vendar to ne bomo dovolj. Odločili smo se za nabiralno akcijo, zbiranje staroga papirja, cunj in železa. Povsod leže kupi papirja in drugih odpadkov. Zato lepo prosimo vse razrede od prvega do sedmega, da počistijo podstrešja in spraznijo dorove. Ni to samo v naš korist, temveč tudi v vašo. Če bi vsako leto pomagali vsi osmemu razredu, bi pa le nekaj zaslužili. Zato vas še enkrat vse prav slepo prosimo, da bi nam pri teh delovnih akcijah pomagali.

V slogu je moč! Hvala vam!

* Učenci osmega razreda

RAZREDNA POROČILA

VIII. RAZRED

Že enajsti teden hodimo v šolo in prva redovalna konferenca je že mino.

Pisali smo prve šolske naloge. Kdor je slabo pisal, so ga tov. učitelji še vprašali. Marsikateri učenci pa tudi s spraševanjem in kontrolnimi nalogami niso popravili negativnih ocer in so ob prvi redovalni konferenci imeli opomine ali graje. Upam, da se bodo ti učenci vnaprej bolj potrudili, da bodo v bodoče bolj priidni. Saj imajo sedaj prvi možnost, da ocena popravijo.

Uspeh našega razreda je tak:

izdelalo 18 učencev (56,2%)

z opominom 3 učenci (9,4%)

z grajami 11 učencev (39,3%)

Ugotovili smo, da se bomo v bodoče morali bolje učiti. Čeprav nismo najslabši, bi morali biti še boljši, ker bomo le z dobrim uspehom dosegli zaželeni poklic.

VII. E RAZRED

Pred kratkim je bila prva redovalna konferenca, na kateri je naš razred pokazal velik neuspeh. Dovolj je, da povero samo, da je v našem razredu, ki šteje dvajset učencev, izdelalo samo 25%. Z opomini jih je bilo 35%, vsi ostali pa so imeli graje. Razočarali so nas ponavljalci, saj so se, oni najslabše odrezali.

Učni uspeh bomo skušali kar je v naših ročeh mogoče izboljšati, saj naše hčnanje nima nobenih opravičljivih vzrokov.

VII. A RAZRED

Pred kratkim je bila I. redovalna konferenca, ki pa je na žalost pokazala dokaj slabe uspehe. Uspeh našega razreda je bil v vseh pogledih porazen. Izmed enaindvajsetih učencev, je bilo samo šest učencev brez oponin ali graj. S takim uspehom seveda širino zelo slab sloves. So učenci, ki se težko učijo in se trudijo, da bi dobili dobro oceno, so pa tudi taki, ki bi z malo več truda lahko izboljšali svoj uspeh.

Videli smo, da je za dober uspeh potrebno učenje, ne pa pasenje lenobe, zato smo sklenili, da se bomo poboljšali, kajti le tako bomo dvignili ugled našega razreda.

VI. RAZRED

Naš razred ni najboljši v disciplini. To se pozna tudi v uspehu. V razredu sta dva učenca, ki imata največ graj in oponin. Če se v bodoče ne bosta poboljšala ju bomo v sledečem poročilu imenovali. Res je, da je v razredu samo 1/3 deklic in 2/3 dečkov, med katerimi so nekateri prav posebno nedisciplinirani. Uspeh ob prvi redovalni konferenci je sledeč:

Izdelalo je 13 učencev, to je 39,4%. Izdelalo z enim oponinom 6 učencev, to je 18,2%. Z oponini in grajami ni izdelalo 14 učencev, to je 42,4%.

Upamo, da se bomo v bodoče poboljšali.

V. E RAZRED

Uspeh v našem razredu je sorazmerno slab, a bil bi lahko veliko boljši. Tudi poslušni nismo dovolj, posebno pa med ravno, kjer je zelo težka snov, zato se je treba učiti in poslušati. Zato je razredna skupnost sklenila, da bo treba vse to popraviti in pomagati slabšim učencem. Tudi disciplinsko razred ni preveč dober, posebno pa med odmor.

V. A. RAZRED

V našem razredu se tovarišice pritožujejo, da je nediscipliniran. V razredu imamo precej razgrajučev. Rediteljji ne opravljajo svojih dolžnosti. Ob I. redovalni konferenci je razred pokazal zelo slab uspeh. Izdelalo nas je 60,9 %. To pa je zaradi lenobe. Upajmo, da se bo uspeh do II. konference poboljšal in da ne bodo več toliko prepisovali.

ZABAVNI KOTIČEK

NESPORAZUM MED VOJAKOM IN ŽENICO

V času vojnke je prišel mimo hiše italijanski vojak, ter prosil gospodinjo za mleko: "Signora prego latte". Ker gospodinja ni razumela italijanskega jezika, mu je prinesla lato (palico). A vojak s tem ni bil zadovoljen ter je pokazal, da hoče piti. Ženica pa mu je odgovorila, da še tega ni vreden.

Alma Leguš, V. a. raz.

ZA ČEVLJE SE JE PAL

Nekdo od čilski Gregorčičeve brigade v hosti naleteli na starega kmeta, ki je lizal čuho irračje. Nekdo ga je po partizanski pozdravil: "Slrt fašizmu!" Kmet jim ni dal odgovora, ker več je bil nekaj časa zelo zaščujen. Potem pa se je vsedel na trnel štor in si začel sezuvati čevlje. Partizani, ki so stali le nekaj metrov stran od njega so to videli. Eden je stopil k njemu in ga vprašal: "Zekaj se je sezul?"

"Ja", je odgovoril kmet, rekli ste: "Smrt ali pa čišne! Odlobil sem se, da vam dan čišne, ker bi še nekaj časa rad živel." Prestrašenega kmeta so partizani kmalu prepričali, da se je nazaj obul in, da je bil to le njihov partizanski pozdrav.

Bojana Panjtan, VII. a raz.

MOJ MAROEE SVET

Ko sem si nekoč zaželel sosedovih hrušk, sem kot zajec splezal v jablano. Tam sem si natlačil za srajco sliv. Ko je gospodar to opazil, je rekel, da naj grem z njihove lipe. Prestrašen od korajže jo ubereh proti domu. Ker pa me je gospodar le hotel ujeti, je z vso silo tekel pred hišo, jaz pa za njim. Ko sem pritekkel do ribnika, sem se vlagel v travo in vzletel izpod srajce tiste brehe, ki sem jih "marabutal" in se najedel ajdovih žgančev.

Milko Kaltnekur, II. raz.

SALJIVE

Ko Matjažek vidi, da očka udobno sedi v noslanjaču in bere časopis, stopi k njemu, se vzdigne na prste in izprsi, nato pa reče: "Konec počitnic, očka! Spet boš moral pisati naloge."

Učiteljica vpraša Mirka: "Koliko mesecev ima leto?"

Mirko hitro odvrne: "Trinajst".

"Kako?"

Trinajst sem rekel. Dvanajst jih je napisanih na kalendarju, eden pa je na nebu."

Nevenka Lesjak, VII. a raz.

Učiteljica je rekla Cvetku, naj ji našteje tekočine.
Cvetk odgovori, da je tekočina avto ker toče.

Lranko Zgaga, V.a raz.

UGANKE

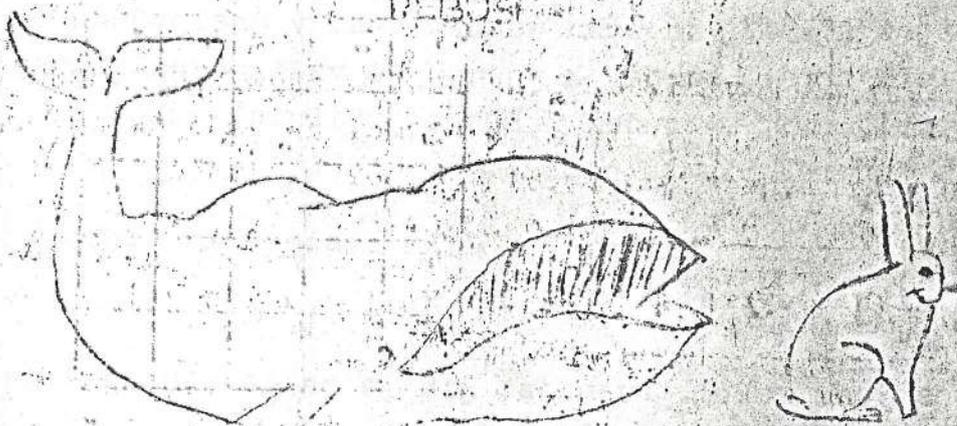
Eiserne, brez kril, čebele
sin čí stihá priletela,
noč na travi prenočila,
davi v sonce se pokrilo.

Mirica Torkar, VI. raz.

Skozi okno skoči
okno pa ne poči.

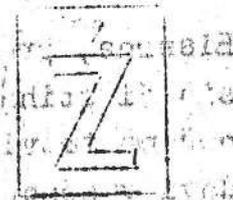
Poznan rudarja
gore ustvarja.

Lrovč Ivan, VI.r

X 23,405

SERJUN MARJAN D.I.

ŠORLI ZDENKA VII. 1955

Z GONIK MIRA VII. 1955

KONJICEK

SLOVA NA OSU SVETA

DIL	OS	VEN	ROD
SEO	NA	NI	VO
SVET	BO	NO	SKI

1	2	3	4	5
V	R			

Začni z zlogom SLO in skači kot šahovski konjček tako, da boš dobil ime organa oblasti med NOB.

Veljavno in navpično:
 1. trden 2. prostor, ki ga brani golinar 3) nasprotno od valovit ali naguban 4. zidovi 5. nasprotno od debel